

Világkörüli utazásom rövid összefoglalója

Hong Kong

Utam igazából Angliával kezdődött, de mivel ottlétem célja barátok látogatása volt, nem írok róla. Hong Kong-i élményeimet viszont érdemes papírra vetni. Elbeszélésemet megérkezésemmel kezdem. A Hong Kong-i repülőtér, arról híres, hogy megépítéséhez egy egész szigetet hoztak létre az óceánban. Délután hat körül érkeztem, és miután bóklásztam egy kicsit a repülőtéren, sikerült kiderítenem, hogy a városba utazni a metróval a legokosabb. Maga a metró a legmodernebb, amit eddig láttam. A kocsik csuklóval vannak összekötve, így lehet látni a vonat elejéből

a végéig. Olyan, mintha egy nagy kígyó hasában utaznál.

A reptér eléggé elhagyatott volt, a város már nem. Nagy tömeg hőzöngött az utcán. Autók nem jártak, helyükön is emberek tolongtak. Nem is tudtam a hotelem felé menni, amíg az utca másik oldalára nem vergődtem át. Persze eddigre már rájöttem, hogy szerencsémre éppen a kínai újév első napján érkeztem. Sokan jöttek az egész világról, de gondolom főként népi Kínából, megtekinteni a tűzijátékokat, amelyek bizony lenyűgözők voltak. A hotelben az egyetlen alkalmazott elmesélte, hogy több millió Hong Kong-i dollárba kerültek. Az ünneplés befejeztével a rendőrség ripsz-ropsz hazaküldött mindenkit, hangszórók és kordonok segítségével. Magam részéről közel éjfélig sétáltam az utcákat. Aludni úgyse tudtam volna, noha fáradt voltam, mivel ez a világ teljesen új és lenyűgöző volt számomra. Kissé újra gyerekként éreztem magam, aki mindent először tapasztal. Új látványok, illatok, hangok támadtak meg, emlékeztetve rá, hogy tulajdonképpen semmit sem tudok erről a világról.

Másnap és harmadnap is velem volt ez az érzés, de már nem annyira, mint azon az első estén. Tulajdonképpen, harmadnapra már kezdtem kényelmesen érezni magam a városban. Az olvasót nem fogom untatni a következő két nap részleteivel, inkább vázolom a benyomásaim és érdekesebb élményeim. Este sokat sétáltam az utcákon, ilyenkor teljesen más a város, mint nappal. A turistás helyek elnéptelenednek, viszont Kowloonban a Nathan Road-on felgyulladnak a neon lámpák és az árusok kiteszik a portékájukat a járdára. Mindenféle csecse-beccsét lehet venni, ha az ember arra vágyik. Én nem vágytam semmire, mégis többször környékeztek meg marijuanával. Ez többféle módon történt. Volt, aki úgy tett, mintha régi barátom lenne, nyitott kézzel jött felém és amikor közel volt, tért a tárgyra. Volt, aki csak közel elment mellettem, és odasúgta, hogy „hasis”. Nehogy azt gondolja az olvasó, hogy veszélyben lettem volna. Noha a sötétebb utcákat járva élénken figyeltem a körülöttem zajló dolgokat, sosem éreztem magam igazi veszélyben.

Nappal teljesen más a város. Erősen süt a nap, kék az ég, a felhőkarcolók között nagy ragadozó madarak repdestek. Hong Kong belvárosát a víz két oldalra osztja, mint Budapestet a Duna, csak a víz az óceán, és jóval szélesebb, mint a Duna. A felhőkarcolós oldalt hívják Hong Kongnak, a másik oldal Kowloon, ahol élnek az emberek. Hong Kong tiszta, karban van tartva, modern, és minden, amit el lehet várnai a világ egyik „nagy” városától. A tisztaság nem vicc, táblák figyelmeztetik az embert rá, hogy a szemetelésért erős büntetés jár. Kowloon az ellenkező. Elfelé a turistás résztől minden szürke, óriási

háztömbökben apró lakásokban laknak az emberek. A hotelém is egy ilyenben volt, szobám éppen elég nagy volt ahhoz, hogy belegyömöszöljenek egy ágyat. Viszont volt saját fürdőszobám, vécém, és mosdóm is! Egy kis lyukban, ahol a zuhany a VC kagyló felett volt. De ez nekem teljesen megfelelt.

Hong Kong ahogy mondtam, gyönyörű. Hegyek és öblök között magaslanak a felhőkarcolók. Kicsit arrébb karcsú ötven emeletes modern lakóházak álnak. A hegy oldalában több park, és egy állatkert is nyugszik. Nekem a madárház, és egy japán stílusú bonsai kert tetszett a legjobban. Mindkettőben tökéletesen ki lehetett kapcsolódni a város zajaitól. Hozzáteszem, hogy mindezt belépődíj nélkül!

Az újév alkalmából sokan szép népi kínai viseletet hordtak, ami kiváltképp a kisgyerekeken nagyon mutatós volt, az élénk piros és kék és más színekkel. Sok jó volt a száznak is, többször is kiválóan

étkeztem. Továbbá nagyon finom, számomra különleges gyümölcsöket is vettem egy közértben, amit ízletesen elfogyasztottam az állatkertben. Egyszer gondoltam kipróbálom, hogy mit eszik a „nép.” Kiszemléztem egy olyan éttermet, ami olcsó volt, és minden csak kínaiul volt kiírva. Rátaláltam, a pincér egy mukkot se tudott angolul. Végre megérttettem velem magam, rámutattam egy tál ételre, amit éppen vitt valakinek, és azután magamra, jelezvén, hogy én is azt szeretném. Nem akarta elhinni, amit meg is értek, mert hamarosan rájöttem, hogy amit tengeri különlegességek levesnek véltem, igazából vegyes marha bensőség leves, tele a marhának olyan részeivel, amikről nem is tudtam, hogy léteznek. Csak azért is, mert a pincér utána kíváncsian nézegetett, én bizony mind megettem. Nem is volt rossz.

Hong Kong-ra a Viktória kilátóról adódik a legszebb rálátás. A kilátó egy hegy tetején van, oda már nem mászott fel a város. A hosszú úton jöttem le, ami bambusz erdőkön keresztül visz vissza a városba. Mindent egybevéve, nagyon jól éreztem magam. Soha nem éreztem úgy, hogy be akarnának csapni, mindig barátságosan viselkedtek velem, és kíségettek, ahol szükség volt rá. Franciaországban nem bántak volna olyan türelmesen velem, mint ott. Azért három nap elég volt, kifáradtam, és tulajdonképpen sohase szerettem egyedül utazni. Szerencsémre Isti barátom várt Sydneyben!

Sydney, első alkalommal

A következő öt napot István barátomnál töltöttem, Sydneyben. Isti tulajdonképpen nem sokat láttam, mert nappal délután háromig iskolába járt (egy túrizmus kurzusra), délután hattól éjfélig pedig dolgozott. Apukája otthon dolgozik, mint filmvágó. Szabad idejében körbevitte a városrészükben, és egy kellemes magyar nyelvű bemutatást adott Ausztráliához. Ennél a családnál később is laktam egy pár hetet, akkor már útítársammal, Francscával. Valószínűleg sohase fogom tudni visszafizetni a vendégszeretetüket, ami igazi Erdélyi vendégszeretet volt. De tanultam belőle, és én is hasonlóan

fogom fogadni a vendégeket a saját otthonomba, bárhol legyen is az.

Istinek van egy öccse is, aki bevitt sétáltatni az erdőbe a kutyájával együtt. Ez azért volt nagy esemény, mert Ausztrália tele van mérges állatokkal, és ezt Isti öccse részletezte is, amíg az erdőben jártunk. Pókok, skorpiók, kígyók, medúzák, nevezd meg, ha mérges, Ausztráliában van belőle. Még a „kedves” kacsacsőrű emlősnek is van egy mérges fullánkja az egyik hátsó lábán. Láttunk szép kétméteres kígyókat, és nem az állatkertben. Általában mindenki a pókoktól fél a legjobban, mert mérgük halálos tud lenni, és kicsik, szeretik a meleg helyeket, mint például a takaró alatt. Majdnem minden házban ki van téve egy plakát, amelyen kis képek mutatják a mérges pókokat. Jó tudni, hogy mi csípett meg, nehogy a rossz ellenszert adják be! Engem mindez túlságosan nem érintett közelről, sose csípett meg semmi. Azért visszafogott kíváncsisággal nézegettem a tenyérnyi pókokat, amelyek esténként kijöttek üdvözölni a két méteres hálójukból a járdák felett. Ott persze senki se sétált a járdán, csak mi ügyefogyott vándorló Európaiak. Továbbá később az egyik barátomat, amíg fűrdtünk, megcsipdesték a medúzák. A medúzák hosszú csápjai olyan nyomokat hagytak a hátán, mintha megkorbácsolták volna.

Isti anyukájának volt hagyományos állása, így csak munka után láttam. Róla csak annyit, hogy tévémomondó nő, és valamikor Erdélyben énekes is volt – még a tévében is szerepelt! Tehát igazán tiszteletreméltó családba pottyantam. Nagymamájuk is velük élt, aki gondozta a három tyúkukat, meg az új kölyökkutyát. Nem is mentem be a városba ezen az első pár napon, inkább élveztem a pihenést, ami jól jött, mivel már másfél hete úton voltam. Ötödnapon indult tovább a repülőm Melbourne felé.

Melbourne

Melbourne-ben találkoztam a jövőző útítársammal, Francescával, és Bélával, aki pedig az elkövetkező három hétig a helybeli barátunk és túravezetőnk volt. Egy másik barátunkkal, Gabival is töltöttünk egy estét.

Ausztráliában a városok mondhatnám, unalmasak. A legrégebbi épületek legfeljebb százötven évesek, a városközpont kicsi, és nincs túl sok tennivaló. Ettől függetlenül mindegyik városnak megvan a légköre. Sydney, noha névben nem a főváros (Canboora az), szellemben az. Sok a mulatóhely, amelyeket éjszakánként be is jártuk. Van villamos rendszer, noha a villamos az ember feje fölött megy hangtalanul vékony síneken. Több főutca, pályaudvar, és felhőkarcoló van. Melbourne belvárosa sokkal kisebb, és esténként közel sem annyira élénk. Azért Francescával bejártuk a belvárost, ami tiszta és szép. Láttuk a felhőkarcolókat, egy szép templomot, és a parlamentet. Ausztráliában minden államnak van egy parlamentje, ami nem meglepő, miután még a legkisebb kontinensi állam – Viktória (227 e. km²) – is nagyobb, mint Anglia, és több mint két és félszer akkora, mint Magyarország (90 e. km²). Továbbá megnéztünk egy nagyon szép akváriumot is, amiben a legnagyobb mutatvány egy udvar-nagyságú tank volt, amiben cápák, ráják, és más óriáshalak úszkáltak. A tankot belülről is lehetett megtekinteni, egy átlátszó falu alagúton keresztül. Azért nem szabad lenézni Melbourne-t, még ha nincs is nagy belvárosa, mert helyette vannak kisebb negyedek a saját központjukkal. Mi az olasz negyedet jártuk be, aminek Francesca kiváltképp örült.

Béla nagy szeretettel fogadott bennünket, és a kutyájával is hamar megbarátkoztunk. Melbourne-ben nem időztünk sokat, mert Béla kocsija nagy lehetőségeket nyitott meg előttünk. Mindnyájan szerettünk kempingezni, így az út menti szállás kérdése fel se merült. Első igazi Ausztráliai túrámat így már két baráttal, autóval, sátorral és nagy lelkesedéssel kezdtem. Fél napos vezetés után értünk fel a Grampians nemzeti parkba, ami Viktória állam keleti oldalán található. Egy kellemes kempingben húztuk meg magunkat egy pár napra, és onnan jártuk be a környező hegyeket, azaz túlméretezett sziklákat. Mivel a hegyek tulajdonképpen nagy sziklák voltak, amelyek nappal a meredekségükön kívül azzal nehezítették meg a hegymászást, hogy jól felforrósodtak. Forróvérű Francesca

azonban ezt nem bánta, amíg én és Béla cipőben, addig ő mezítláb mászta meg velünk a kempingre ránéző hegyet. A hegytetőn gyönyörű kilátás várt, a távolban még egy csorda kengurut is láttunk, ahogy hullámozva ugrálnak el a távolba. Lejjebb pedig egy Sámson erejű gyík lopta el tőlünk a csokis kekszünket, ami fele akkora volt, mint ő maga. A kempingben láttunk további kengurukat közelről is, egy emlékezetes alkalommal, ahogy egy hím próbálta elcsábítani a pillanatnyi kiválasztottját. Láttunk Kookaburra nevezetű madarakat is, amelyek körülbelül harkály méretűek. De valami kakas vér is csörgedezhet bennük, mert reggelenként nagy rikácsolással ébresztettek bennünket.

A parkból vissza Melbourne-be a Great Ocean Road-on mentünk. Félúton éjszakáztunk egy kellemes diákszállóban Warrambool-ban, ami egy óceánparti falu. Itt élveztük először Ausztrália egyik nagy finomságát, a „fish and chips”-et. Ez tulajdonképpen válogatott kirántott tengeri herkentyűből, halból, és krumpliból áll. Noha nem egy könnyű étel, olcsó, és laktató. Warrambool-ból Melbourne-be az út a Tazmániai tenger partján, szirtek tetején vezetett. Többször meg is álltunk, és megcsodáltuk a hullámokat, amelyek a szárazföldről már elválasztott sziklás szigeteget verték.

Meggyőződünk róla, hogy tényleg kicsi a világ, amikor véletlenül találkoztunk a volt magyartanárnőm húgával és anyukájával, akik ugyanabban az időszakban járták Ausztráliát, mint mi. De a beszélgetést rövidre vettük, mert még nekünk is sok volt a látnivalónk. Később egy mérsékelt esőerdőn keresztül vitt az utunk, ahol több Koalával találkoztunk. Elég bambán bámulták a turistákat, akik viszonyozták a szívességet.

Azt olvastam, hogy a Koala azért bámul oly bután, mert bizony igen kicsi az esze. Nagy ész működtetésére sok energia szükséges, és a Koala eukaliptusz diétája ezt nem engedi meg. Kiváltképp, mert az eukaliptusz mérgező, és energiájuk húsz százaléka elmegy a táplálék méregtelenítésére.

Melbourne-ben megaludtunk egy éjszakát, és másnap már indultunk is fel Brisbane felé. Ez nem kis út! Ausztrália keleti partjának felén így felvezetni majdnem huszonegy órába

telt. Felváltva vezettünk, egy ember aludt, egy pedig a vezetőt tartotta ébren. Sydney-t kikerültük. Byron

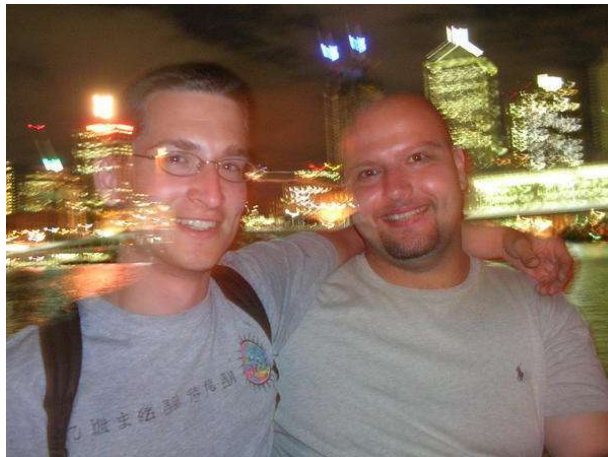

Bay volt a célunk, ami Brisbane-től kb. száz kilométerre van délre. Byron Bay egy elbűvölő parti városka, egy világhírű stranddal. Sok Ausztrál ide jön nyaralni, ami érthető, mert itt sokkal melegebb volt, mint a déli parton. Valahogy a déli parthoz a déli sark vizei áramlanak fel, amíg a keleti parthoz trópusi vizek áramlanak le, ami megmagyarázza a nagy hőmérsékletkülönbséget. Jó pár napot kempingeztünk itt. Élveztük a napot, a gyönyörű öblöt, a városkát, más szóval, nyaraltunk. Még szörfözni is tanultunk, amiben Francesca újból kitett önmagáért, mivel ő volt az első, hogy felálljon a szörfdeszkájára. „Test szörföztünk” is, ami abból áll, hogy amikor jön a hullám, a tested ívelésével meg tudod azt lovagolni úgy, hogy egészen kivigyen a partra, ahol ő visszafizet azzal, hogy teletömi a fürdőgatyádat homokkal. Érdekes volt, hogy a partközépen nagy volt az áramlás, ami a parttal párhuzamosan vitte le a fürdőt. Volt olyan nap, hogy alig lehetett megállni az óceánban, annyira sodort a víz. Bementél egy ponton, száz méterrel arrébb tudtál csak kijönni egy óras evickelés után. Láttunk Goanát is, ami tulajdonképpen egy másfél méteres gyík. Éppen pusztit akart adni egy alvó embernek a saját sátrában, de figyelmeztettük, amire ő kirohant a sátrából. A Goana nem nagyon zavartatta magát, tovább szimatolt a hosszú nyelvével. Egyik napot egy óriási vízparkban töltöttük. Minden féle csúrt-csavart csúszdán játszottunk, mint nagy gyerekek.

Brisbane

Következő állomásunk Brisbane volt, ahol Zsoldos Laci barátom várt tárt karokkal. Kellemes külvárosi lakását használtuk bázisként több napon át. Reggelenként finom reggelivel várt, és nappal megmutatta Brisbane-t és környékét. Láttuk a „Kristály Hegyeket”, vízesést eldugva az esőerdő mélyén, „Surfer’s Paradise”-t és más gyönyörű strandokat, és persze magát a várost. Brisbane nagyon modern, kellemes város, tele parkokkal és mű-strandokkal, úgy, mint ahogy a rakparton csinálták Budapesten, csak ízléssel és nem ideiglenesen. Nekem is, és Francescának is ez volt a kedvenc városunk. Találkoztam egy másik régi barátommal is, Attilával. Sajnos Béla nem tudott Brisbane-ben velünk tartani, mert egy pár napra vissza kellett repülnie Melbourne-be. A kocsiját velünk hagyta, mi azzal levezettünk Sydneybe, ahol újra találkoztunk Bélával. Egy pár napig velünk tartott, és utána végleg visszatért Melbourne-be.

Sydney – második alkalommal

Szállásunk volt, Istinél, de kocsink már nem. Azért feltaláltuk magunkat Francescával – Isti még mindig nem láttuk gyakran, mert iskolába járt és dolgozott – bejártuk a várost és még az Olasz negyedbe is elmentünk egy fesztiválra. A fesztivál már eléggé véget ért mire mi több mint egy óra alatt oda jutottunk busszal, de azért ettünk finom gelato-t, azaz olasz fagyit. Azért volt olyan este, amikor Isti szabad volt, az egyik ilyen alkalommal elvitt egy nagy koncertre a városban. Egy másik alkalommal pedig találkoztunk Max barátunkkal.

Miután Sydney-t egy pár nap alatt bejártuk, újból hallottuk a természet hívását. Francescával elmentem két napra a „Blue Mountains”-be. Az út vonattal csupán két óráig tartott. A hegység sok szépséget rejtett, esőerdőt, vízeséseket, ingoványos és szirtes tájakat. A kedvenc túráim egy több kilométeres séta volt, ami egy sziklafal oldalán, félúton a csúcs és a lenti esőerdő között vezetett. Az erdőben piros-zöld tollazatú papagájok repdestek. A hegység estefelé kék ködbe borult, ami állítólag az eukaliptuszfákból kiárasztott párának köszönhető.

Új-Zéland

Volt még egy hetünk, és kocsik nélkül nem sok helyre mehettünk volna, így Francescával eldöntöttük, hogy átugrunk Új-Zélandba. A repülőút három órát tartott. A repülőtéren, kis alkuzódás után sikerült kedvezményes áron autót bérelnünk. A következő négy napon át ezzel jártuk be Új-Zéland északi szigetét (tudni illik, Új-Zéland két szigetből áll, az északi, és a déli). Első látásra nagyon megtetszett ez az ország, ami meglepően más, mint a közeli Ausztrália. A fák Európaiasak, például jegenyefák. Az égbolt sötétkék, kis báránnyelű felhőkkel, amelyek néha esőfelhőkké csoportosultak. A táj változatos, eleinte dombok között haladtunk, de később hegyek meg esőerdők vette körül. Több mint hatvanmillió birkát tartanak, ami a négy és fél milliós társadalomhoz képest tiszteletre méltó. Emlős eredetileg nem volt a szigeten, csak madarak és hüllők. Ami van, azt a bevándorló európaiak és indonézok hozták be. Állítólag a patkány volt az első potyautas, ötszáz évvel ezelőtt. Akkor jöttek át az első indonéz tutajok, az előtt ember sem élt a szigeten. Sajnos, mióta megérkezett az ember, több állatfaj kipusztult. Volt egy óriási strucc-szerű állat. Azért most is van emu, amivel Francesca közelről is megismerkedett. A kivi pedig nem csak gyümölcs, hanem egy kis köpcös madár is, és a helybeliek beceneve egyben.

A második napon elmentünk barlangászni. Ez nem olyan sétalok-két-órát Aggtelekben típusú túra volt! Teljes vízálló ruhát kellett felvenni, mint amelyet a szörfözők hordanak. Aztán hegyászó cuccot vettünk afelé, sisakot a fejre, vízálló akut mögénk, lámpát a fejünkre. Csuda kényelmetlen volt, és iszonyúan büzlött a klórtól. A nagy melegben pedig még kellemesen bele is izzadtunk. De megérte! A túravezető elvitt egy mező közepére, ahol volt a

barlang "bejárata". Egy pár fa között volt egy nagy repedés a földben, amin át kellett leereszkedni kötélén harminc métert. Mikor leértünk, fogtunk egy-egy gumicsónakszerűségeket, és elkezdünk felfelé menni a barlangba...a jeges barlangi patakon át, ami volt, hogy nyakunkig ért. Beljebb a barlangban megálltunk, és a túravezető mutatott nekünk "glow-worms"-öket. Ezek a barlang sötétségében a "plafonon" világítanak, mint csillagok, hogy odavonzzák a berepülő bogarakat...és megegyél őket. Nagyon szép volt! Kifelé a gumicsónakokon lebegtünk le. Aztán sétálva bejártunk egy nagyobb területet, és végül egy sziklafalon kellett felmászni, hogy kijussunk. Persze volt biztonsági kötél! Azért meg kell hagynom, hogy sztalaktitok nem nagyon voltak, Aggtelek sokkal szebb!

Harmadnap pedig elvittem Francescát egy tizenhét kilométeres gyalogtúrára a hegyekbe. Életem legszebb túrája volt. Tundrán kezdődött, de hamarosan már alvó vulkánok között jártunk. Lehetett érezni a vékonyodó levegőt, és a hideg szelet. Lehetett volna egy másfél órás mellékutat tenni, amivel megmásztuk volna az egyik csúcsot is, ahol már hó is lett volna, de még hosszú volt az út, így mellőztük. Elhagyatott, sziklás táj következett, kengáz feltörésekkel a földből. A kéntől sárga sziklák között pedig tengerszemek, parányi azúr tavak feküdtek. Lélegzetelállító látvány volt! Miután kellően átfagytunk, utunkat folytattuk, immár lefelé. Alposi táj következett, sziklavirágokkal és mohával. Az utolsó szakasz pedig már esőerdőben vitt, csordogáló patakkal, aminek a kezdetét tulajdonképpen már a hegyekben láttuk. Az egész út közel nyolc óráig tartott, ami a sok fel- és le-mászással megmagyarázható.

Utolsó nap már indulnunk kellett a repülőtérre, de azért még megebédeltünk „fesh-end-cheps”-et (az új-zélandi akcentusban minden magánhangzót „e”-ként ejtenek ki) egy elbűvölő part menti faluban. Másnap visszautazott Francesca Olaszországba, és negyednap én is továbbálltam Amerika nyugati partjára.

Utolsó másfél hetem Amerika nyugati oldalán töltöttem, de mivel ott is, mint Londonban is, csak barátokat látogattam, nem részletezem. Sok helyre kellett mennem, és nem volt sok időm, újból autót béreltem. Los Angelesben talákoztam két barátommal, Erikával és Ilonával, azután felvezettem Auburnbe, ahol svéd Judittal és apukájával eltöltöttem három napot. Megnéztük Napa Valleyt, ami Kalifornia nagy bortermelő vidéke, továbbá Lake Tahoe-t, azaz meg próbáltuk nézni, de sajnos az óriási hóvihár miatt nem sokat láttunk belőle. Ezt követően levezettem Phoenix, Arizonába, ami egy teljes napi vezetés. Ott a régi gimnáziumi barátommal, Bennel laktam és töltöttem az ő utolsó napjait mint egy agglegény. Kaktuszok között, szabadtéren tartotta az esküvőjét. Nagyon szép volt, nem a szertartás miatt, hanem mert tényleg boldogak együtt.